

4. Téma: Hitünk ragadás – önmagunk és mások evangelizálása

(„Lábatokra húzzátok a békesség evangéliumának hirdetésére a készség saruját!” Ef 6,16)

Írta: Az Úr 2012. évében Farkas László atya (a dőlt betűvel jelzett részek kivételével, melyek szemelvények és idézetek a jelölt forrásokból)

„Európa ma nem hivatkozhat keresztény múltjára, hanem olyan állapotba kell kerülnie, melyben újra dönthet jövőjéről a Jézus Krisztus személyével és üzenetével való találkozásban. Az Egyház mulaszthatatlan feladata újból fölkinálni az Evangélium szabadító üzenetét az európai férfiaknak és nőknek”. (II. János Pál: Ecclesia in Europa, 2 – továbbiakban: EiE)

II. János Pál Pápa fenti idézete alapján Európa a jövőjéről dönt: találkozik-e Jézus üzenetével és személyével (=önmagunk evangelizálása), és képes lesz-e hirdetni a találkozásból fakadó örömet (=mások evangelizálása).

I. Önmagunk evangelizálása:

Evangelizációval kapcsolatban módszerekre szoktunk gondolni, hogyan kellene másokat evangelizálni, mondjuk a szomszédunkat, pedig az első lépés: önmagunk evangelizálása: „Térjete meg, s higgyetek az Evangéliumban!” (Mk 1,15) Mit jelent a mai korban az Evangélium hirdetése?

A kor, amelyben hirdetniünk kell az Evangéliumot: Mi is a posztmodern? Médiatársadalom, globalizáció. Kis korcs stílusirányzat, politikai kised. A posztmodern a tagadásból, lázadásból és a támadásból él, a modern zsákutcáira reflektál. Torzszülött, termékoldó világ, mégis hat a gondolkodásunkra és befolyásolja gondolkodásunkat... Habermas: túl sok a vallás ebben a korban. A posztmodern azáltal hat, hogy elvette az emberektől az eszményt, a szilárd etikai elveket, transzcendens irányultságot. A transzcendencia hiánya: „én meg tudom a dolgokat oldani magamban.” Nem vallja be Isten reális hiányát önmagának. Nyüzsög, tesz-vesz – majd lesz valahogy. Ma már el se fojtja ezt a hiányérzetet, hanem elkezd keresni, de mivel le van rombolva minden transzcendens, minden tekintély, ezért azt mondja: „ne mondja meg nekem senki, majd én megalkotom magamnak az Istenemet.” Mivel az ember maga alkotja meg istenét, vallását, nehogy valaki manipulálja (az ateizmus eltűnőben van), egy nagy magányra talál rá. Reklamál, hogy ő egyedül van. Az individualizmus égisze alatt megalkotja a maga torzszülött istenképét. A mai társadalom élménytársadalom, médiatársadalom. Biztos, hogy ebben a korban színtelenül eltűnünk (keresztények), ha mi magunk nem éljük meg, hogy örömhír az örömhír. (részlet Bíró László Országos Lelkipásztori Napokon elmondott előadásából, Diósy Dániel Vigiliában megjelent cikkére hivatkozik)

Örömhír-e számunkra a hitünk? Miért csak informatív számunkra az Evangélium és miért nem performatív (a kimondással egy időben a cselekvést is végrehajtó)? Miért volt az Ósegyházban ugyanaz az Evangélium performatív? Hogyan lehet reményt adó az örömhír? Az örök élet hite volt erős. De akarunk mi örökké élni? Az örök életet a földi élet meghosszabbításának gondolják. Individuálisan képzeljük el az örök életet, magányosan. Olyan-e a Krisztus-képünk, örök élet-képünk, ami öröme ad okot? Nem a 2000 évvel ezelőtti Krisztusban hiszünk. A hangsúly nem a múltbeli Krisztuson van, hanem az érkező Krisztuson. (XVI. Benedek) Jézus Krisztus nem múltbeli esemény, hanem szüntelen újdonság. Az eljött sokkal inkább az eljövendő. Sokszor múzeumörökként éljük meg magunkat, pedig az egész lét jövőre irányított adventi lét. Krisztus érkezik, minden pillanatban. Ne csak aforizmázzunk Jézusról. Nem él a Krisztusunk. Mindig görcsölünk, hogy tovább kell adnunk a hitet, pedig a misszió nem ez, hanem a misszió a hitnek a túlsordulása, az örömhír túlsordulása. Akik elköteleződni látszunk Isten mellett, tulajdonképpen mi sem az Istentől várjuk az örömet. A végtelenség, amelyre az embernek szüksége van, csak Istentől jöhet, meg kell értetnünk, hogy Isten az ember első szükséglete. A léleknek és a jónak minden erejét mozgósítanunk kell, hogy a helyes minta fellépjen a hamis ellen, s ez által megszakíthassuk, feltartóztassuk a rossz körforgását. ... A megteréshez hozzá tartozik, hogy az ember újra az Istent helyezi az első helyre. Jelen van-e a döntésben az Istent? **A mai ember birtokba veszi a világot, de közben megszűnik a világ Atyai ház lenni számára. Szent az, akivel ha találkozol, semmi kétséged afelől, hogy van Isten. Nála az Isten van az első helyen. Újból mernünk kell kísérletet tennünk Istennel, hogy ezáltal újra engedjük hatni a társadalmunkban. Isten általunk akar jelen lenni a társadalomban. **Kopasz ember ne reklámozzon hajnövesztő szert.** Megkeseredett keresztény hogyan hirdethetné hitelesen az Evangéliumot? Nem siránkozni kell, hanem komolyan venni önmagunkat! (Bíró László, 2012-es Országos Lelkipásztori Napokon elhangzott Örömhír-e az örömhír? c. előadása alapján)**

Van-e Isten számunkra? S ha van, akkor igaz Isten-e, akiben hiszünk, vagy bálványokban? Vannak katolikus bálványok is. Találkozunk-e az élő Istennel? Más beszélni valakiről, akiről tanultam, akiről hallottam, s akivel találkoztam. **Az igaz Isten szerelmes Isten.** Szenvedélyes szeretettel szereti az Egyházát, teremtményét. Ugye tapasztaltunk már olyat, hogy hiába próbáltuk nevelni a fiatalat, nem ment, nem változott, aztán szerelmes lett, s egyszer csak átalakult. **LÉGY RAGADÓS!** Először nekünk kell lánggra lobbanni ettől a szenvedélyes szerelemtől, hogy másokat is lánggra tudjunk lobbantani. **Isten országa nem produkció, teljesítmény, az evangelizáció sem az, hanem ennek a tűznek továbbharapódzása és növekedés, amit nem láthatunk előre,** hogyan fog növekedni. Add át magad, s akkor be fog tölteni ez a szeretet, s a többi magától működik. Az evangelizáció igazi téje én vagyok: átengedem-e magam ennek a szeretetkapcsolatnak? A császárok akármit hirdettek ki, bármilyen kegyetlen volt is az, azt mindig evangéliumnak kellett tartani. Úgy néz ki, ez ma sincs másképp. Sokan tőlük idegen információként élték meg ezeket a császári evangéliumokat. De hogy állunk Jézussal? Valóban örömhír-e számunkra az Ő üzenete, vagy idegen tőlünk? Ez az Evangélium, ha valaki belülről azonosul vele, valóban örömhírré válik, mely újjászüli, átforgalmazza az embert. **Jézusnál nem információ hangzott el, hanem transzformáció. Itt a hír maga Jézus. Ha mi evangelizálunk, az sincs másképp – mi vagyunk a hír.** Jézusnak maga a személye formálta át Pétert, Jakabot és Jánost. A szó hatalom. Veszélyes fegyver. Lehet, hogy kevesebbet kellene beszélnünk? Ti mit tesztek? Veszítitek a sóprút és mások házat söpörítetek, amikor prédikáltok – Teréz anya. **Közösség nélkül nincs evangelizáció.** A közösséget nem mi hozzuk létre, hanem a Szentháromság ölen van, ha belépünk ebbe a közösségbe, akkor attól kezdve a „föld magától terem.” Korunk leprája az elszigeteltség, társalanság és a társas magány, még a házasságban is. Közösségek kialakítására van a legnagyobb igény, ahol elfogadnak, meghallgatnak. Korunk úszik a kommunikáció tengerében, s nem találkozik közben emberekkel. Szükségünk van olyan közösségekre, ahol örülnek nekünk.

Krisztus nem csak elfogad, hanem meglátja benned, mivé lehetsz. Jézus találkozik Péterrel, s meglátja benne a sziklát. (Varga László 2012-es Országos Lelkipásztori napokon elhangzott előadása alapján)

Az Ige élése = önmagunk evangelizálása. Sokan már nem képesek beépíteni a mindennapi életbe az evangéliumi üzenetet (EiE 7) VI. Pál nagyszerűen írja le ezt... „Minden keresztény buzgón törekedjék arra, hogy amikor az **Evangélium** magyarázatát hallgatja, legalább egy értékes gondolatot tegyen magáévá; s hazatérve... az egész következő héten táplálkozzék ezzel az olyan tartalmas lelki táplálékkal: az **Úr Igéjével**... Az Igének tettekké kell alakulnia, s vezetnie kell életünket. Rá kell nyomnia bélyegét a stílusunkra, életmódunkra, ítéleteinkre, beszédeinkre... Ily módon a keresztény élet, mód felett vonzó lesz.” II. János Pál Pápa az új évezred hajnalán ír erről Európának, s a kontinens jövőjét teszi függővé attól, hogy képesek leszünk-e újra az Ige megélése által magunkat evangelizálni. Az új évezred elején ezt tartja a legfontosabb feladatunknak: „A kinyitott könyvtekercset Jánosra bízta, s rajta keresztül az egész Egyházra. János hallja a parancsot, hogy fogja és nyelje le: „menj, vedd el a nyitott könyvet az angyal kezéből, aki a tengeren és a földön áll (...), vedd és nyeld le.” (Jel 10,8–9) **Csak miután egészen megemésztette, lesz képes megfelelően elmondani másoknak.**” (EiE 44) „**Európai Egyház, az evangéliumos könyvvel lépj az új évezredbe! Minden hívő hallja meg a zsinati buzdítást, hogy a Szentírás gyakori olvasásával „jussanak el »Krisztus fönsége ismeretére« (Fil 3,8), »aki ugyanis nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust« (Szent Jeromos). A Szentírás változatlanul kincsesház az Egyház és minden keresztény számára: az Ige figyelmes tanulmányozásában táplálékot és erőt találunk minden nap küldetésünk teljesítéséhez.** (EiE 65) **Vegyük kézbe ezt a könyvet! Az Úrtól fogadjuk el, Aki állandóan kínálja nekünk Egyháza által.** (vö. Jel 10,8) **Nyeljük le és emésszük meg** (vö. Jel 10,9), **hogy életünk élete legyen. Aprólékosan ízleljük: fáradtságos lesz, de örömet fog okozni, mert édes, mint a méz.** (vö. Jel 10,9–10) **Be fog tölteni minket a remény, és képesek leszünk minden férfinak és nőnek átadni, akikkel csak találkozunk.**” (EiE 65) Isten Igéje valódi örömhír, de csak, miután vállaltuk a fáradtságos munkát, akkor lesz egészen bensőnké. Péternek a Tábor hegyéről lejöve kell megértenie, „hogy a dicsőséges átváltozás megköveteli a létünket átégető passió fényét.” (XVI. Benedek: A Názáreti Jézus, a továbbiakban: NJ). Ez a fáradtságos munka, a lelki élet, mely olykor olyan, amint Ezekiel prófétának mondja az Úr: „edd meg ezt a tekercset és menj, beszélj Izrael fiaihoz... gyomrod vegye be, és belső részeid teljenek meg ezzel a tekercsel... Erre megettem azt, és olyan édes lett a számban, mint a méz.” (Ez 3,1-3) Apránként, darabonként lehet csak a miénk: először nem tudjuk lenyelni az egészet. Minden napra vagy hétre/hónapra ki kell választanunk egy igéjét az Írásnak, és addig élni, amíg vérünné nem válik. Egészen megemészteni ezt a szilárd ételt fáradtságos, azt jelenti, hogy minden nap az Igével kelek fel, s megkérdem, hogy „Jézus, mit tehetnék ma az Ige indítására?” Kérem Szentlelkét, hogy észrevegyem az alkalmakat, amikor élhetem. Valójában életünk minden pillanata alkalmas arra, hogy az igében szereplő belső hozzáállást, vagyis Jézus belső hozzáállását kialakítsuk magunkban az Ő Lelkének hatására (az Igék ugyanis Jézus titkos belső életrajzát adják). „Ahhoz, hogy szeresselek, nincs másom, csak ez a pillanat.” (Kis Szent Teréz) Pl. ha az az Igém: „Adjatok hálát mindig, mindenért!” (Ef 5,20) – akkor kérjek erőt, hogy eszembe jusson a nehézségek idején is dicsőíteni Istent azért, mert ezekből a nehézségekből is jót fog kihozni, hisz’ „az istenszeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8,28). Aztán fontos, hogy miután egész nap az Igével életem, az Igével aludjak el. Kérdezzem meg, hogy „mit tettem ma az Ige indítására?” Köszönjem meg, kérjek bocsánatot, és erőt a holnaphoz! Az Ige-élés ahhoz hasonlítható, mint ahogy a cseppkő képződik. Minden nap csak egy csepp pottyán a sziklára. Nevetségesen kevésnek tűnik. Általában nem jelent nagy lelki élményt, de a hosszú évek során az a napi egy-két csepp képes kivájni a sziklát, képes teljesen átformálni minket, s megkeményedéseinket is felolvasztani, úgy annyira, hogy évek múlva vesszük észre Jézus csodáját magunkban: „megváltoztam, az Ige nélkül nem lennék ma az, aki vagyok, sőt, anélkül nem is lenne már értelmezhető az életem. Én és ezek a Szavak szinte egyé váltunk.” Az Ige által egy kicsit másik Jézussá is leszünk. **(Itt mondjunk el tanúságtételeket a táborban, vetítsük le Chiara Luce életét, s a tábor napjai során éljünk együtt egy-egy Igét!)**

Tény, hogy a mag rendeltetése az, hogy meghaljon, és életet adjon a fának. **Isten Igéjének rendeltetése pedig az, hogy „megegyük”, hogy életet adjon Krisztusnak bennünk és Krisztusnak közöttünk.** (Chiara Lubich: **Az élet igéje – a továbbiakban: CL**) „Hasonlítsd össze ezt a tanítást a filozófusok rendszereivel, ragyogó ékesszólásukkal, és meglátod, mennyire az Evangélium a legkisebb az összes többi mag között. De azok a tanok a fejlődés során nem bizonyulnak elevennek, konkrétak, életképesnek, hanem mind erejüket veszítik: ellankadnak és felbomlanak, mint a dudva vagy a fű, amely kiszárad és elpusztul. Ezzel szemben ez a tanítás, amely kezdetben oly kicsinek tűnt, ha fejlődni kezd a hívők lelkében és az egész világon, nem dudvává válik, hanem felnő, mint a fa.” (Szent Jeromos)

„Krisztus tanítványának úgy kell tanulmányoznia a Szentírást, ahogy a gyerekek egymás után megtanulják, hogy a, b, c, ... , ezután elkezdjenek szótagolni, majd olvasni, később pedig felfogják a mondatok értelmét.”

(Szent Bonaventura) „Legyetek megvalósítói az Igének, s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg.” (Jak 1,22) Egy másik helyen pedig: „Mindaz, aki hallgatja tanításomat, és tettekre is váltja, hasonlít a bölcs emberhez, aki házáat sziklára építette.” (Mt 7,24) Amikor éltük az Igét, akkor már nem én éltem, vagy nem mi éltük, hanem az Ige bennem, az Ige a csoportban. Ez keresztény forradalom volt.

Az ige hatásai: „Ha kinyitod a Szentírást, azonnal találsz valamit, amit élhetsz.” (CL) Ha élő Evangélium vagyunk, akkor egész lényünk – nem csak szavaink – hordozni fogja Krisztus üzenetét. Az Evangélium mindenkié, kicsik és nagyok, fehérek és feketék, okosak és egyszerűek élhetik. Nem olyan szavak, mint egy költő szavai, amik rendkívüli hatással lehetnek ránk. Aki olyan egyszerű, hogy a Szentírás egyetlen szavát képes csak megérteni, pl. „szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket” (Jn 13,34), az ebben az egyetlen Igében megtalálhatja az egészet, Jézust, az Igét, s szentté válhat. A Szentírás bármelyik Igéjét kezdjük el élni, az egészre találunk rá, olyan ez, mint a prizma, amely az egyetlen fényt töri meg különböző színekre, mégis minden sugár az egyetlen fényt hordozza, egyedülálló szépséggel. **Megtestesítjük magunkban az Igét egészen addig a pontig, hogy mi magunk legyünk az élő Ige. Elég lenne a Szentírás egyetlen szava, hogy szentté váljunk, hogy egy másik Jézus legyünk.** Az idők folyamán a Szentírás sok Igéjét éljük, s így ezek lelkünk örökre megmaradó kincsévé válnak. **Ezzel az egyszerű módszerrel újra evangelizáljuk lelkünket, s vele a világot... Legyünk élő Evangéliumok, s így fogjuk utánozni a legszentebb Szület, a Világosságnak, az Igének Anyját: az élő Igét.** Nekünk nincs más könyvünk az Evangéliumon kívül, nincs más tudományunk, nincs más művészetünk. Benne van az Élet! Aki ezt megtalálja, nem hal meg.” (CL 1948-as leveléből) „**Úgy szeressétek egymást – mondta –, ahogy én szerettelek titeket.**” (Jn 13,34) **És Ő életét adta értünk. Ebben a szeretetben tehát az életünk forog kockán.** Olyan szeretetről van szó, mely kész életét adni, de ezt kéri tőlünk is minden felebarátunkkal szemben. Neki nem elég a barátság vagy a jóindulat a többiek iránt, nem elég a puszta emberbarátság vagy a szolidaritás. Az a szeretet, melyet tőlünk kér, nem merül ki csupán erőszakmentességben sem... Mindenkitől azt követeli, hogy a kisszerű és önző, csak a saját dolgaival és érdekeivel törődő emberekből **a hétköznapiak kis hőseivé alakuljunk át...** Legyetek tanúságtevők, példaképek, hogy a világ lássa, mennyire szeretitek egymás, és elmondhassa, mint egykor az első keresztényekről: „Nézd, hogy mennyire szeretik egymást.”... Hintsétek a szeretet magját az egyének, csoportok és nemzetek között a föld minden pontján, hogy **valósággá váljon a szeretet „inváziója.”** Erre kaptatok meghívást. És nagy dolgokat fogtok látni... Menjetek tehát előre habozás nélkül. A fiatalság, amelyet birtokoltok, nem méricskél, hanem nagylelkű: használjátok ki!” (Részlet Chiara Lubich az 1990-es római Genfesten elhangzott beszédéből)

Ha ezt elkezdjük életre váltani, egyenesen **Isten maga fog élni bennünk.** Az Ige az Eukarisztiához hasonló hatást fejt ki. **A szavak, amelyeket Jézus kimondott, valójában Ő maga, az Ige, akit az Atya mond ki öröktől fogva.** Chiara Lubich írja tanúságtételében: „Kerestem az igazságot, és – mint sok más fiatal, azt hittem, hogy tanulásban találom meg azt. De akkor megszületett bennem. **Minek keressük az igazságot, amikor az megtestesülten él Jézusban, az Istenemberben?** Ha az igazság vonz minket, **hagyjunk el mindent, és keressük, majd kövessük Őt.** Az Evangéliumot nem lehet egyetlen könyvhöz sem hasonlítani, mert benne maga Isten beszél. Ha Jézus feltámadt és él, akkor szavai **nem egyszerű emlékek,** még akkor sem, ha a múltban hangzottak el, **hanem olyan szavak, amelyeket Ő ma intéz mindannyiunkhoz,** és minden idők minden egyes emberéhez.” „... Megértettük, hogy a világnak az Evangélium gyógyító erejére van szüksége, mert csak az Örömhír képes visszaadni számára azt az életet, amely hiányzik belőle. Ezért éljük mi az Élet Igéjét... Sok vallásos ember nem annyira azért vonta magára a világ megvetését és gyűlöletét, mert élte az Evangéliumot, hanem inkább azért, mert következetlen életével kiüresítette annak tartalmát. De ez a tény segített abban, hogy kitörölhetetlen bélyegként égessünk a szívünkbe egy meggyőződést: **előbb élni kell, és csak azután beszélni.**” ... „Amikor a pogányok hallják szánkból Isten szavát, megcsodálják annak szépségét és nagyságát; de amikor megismerik azt is, hogy cselekedeteink nem méltóak azokhoz a szavakhoz, amelyeket hirdetünk, megváltoztatják véleményüket, és káromlásba kezdenek; s azt mondják, hogy mindez csak mese és csalás.” Ezt Római Szent Kelemen Korintusiakhoz írt 2. levelében olvashatjuk.

II. Mások evangelizálása

Az evangelizáció definíciója: A remény Evangéliuma, melyet az Egyház megkapott és egészen magáévá tett, megköveteli, hogy **minden nap hirdesse és tanúskodjék róla.** Ez az Egyház sajátos hivatása **mindig és mindenütt.** Ez a mai európai Egyház küldetése is. „**Az evangelizálás ugyanis az Egyház sajátos kegyelme és hivatása, legmélyebb identitása. Az evangelizálásért létezik, azaz azért, hogy prédikáljon és tanítson, a kegyelem ajándékának csatornája legyen, megbékéltesse a bűnösöket Istennel, megörökítse Krisztus áldozatát a Szentmisében, mely az Ő halálának és dicsőséges föltámadásának emlékezete.**” (EiE) XVI. Benedek Pápa egyenesen az „evangelizáció új korszakáról” beszél: „A nekem jutott programpontok közé tartozik, hogy friss erővel kell nekilendülnünk annak a nagy feladatnak, **hogy miként tudjuk újra úgy hirdetni e világnak az Evangéliumot, hogy az isteni üzenet meg is érkezzék hozzá, és hogy ennek érdekében minden energiánkat be kell vetnünk.**” (Peter Seewald interjúkötete Benedek Pápával, Világ Világossága, 147 – A továbbiakban: VV) A mai ember már nem érti meg minden további nélkül, hogy Krisztus vére a kereszten kiengesztelte a bűneit. Ezért **le kell fordítani, újra kell fogalmazni őket.** (VV 153) Ez azt jelenti, hogy tényleg olyan korban élünk, amelyben szükség van az új evangelizációra. (VV 154) **A katolikusok is evangelizálásra szorulnak: az 1,2 milliárd katolikus között sokan vannak olyanok, akik bensőleg nem is tartoznak ide.** meg kell erősíteni, élettel kell eltölteni és **ki kell terjeszteni e döntésalapú kereszténységet,** hogy újra mind több ember élje és vallja meg tudatosan hitét. (VV 179) **Létezik egyfajta tudathasadás, megosztott létezés.** (VV 71) A **kereszténység** nem válhat egyfajta archaikus réteggé, amely valamiképpen fennmaradt és bizonyos mértékig a modernitás

mellett él. Maga is **eleven, modern valóság**... Fontos, hogy megkíséreljük úgy megélni és átgondolni a kereszténységet, hogy felvegye magába a jó, a helyes modernséget – s egyszersmind megkülönböztesse és elválassza magát attól, ami ellenvallássá lesz. (VV 71) Nem csak népek sokasága vár még az Evangéliumra, hanem sok-sok keresztény is. (XVI. Benedek Pápa Verbum Domini c. enciklikája, 115 – A továbbiakban: VD) Európai Egyház! Az „Új evangelizáció” feladata vár rád! Találd meg újra a lelkes igehirdetést! Itt, a harmadik évezred elején halld meg azt az esengő szót, mely az első évezred elején hangzott föl, amikor Pál apostolnak látomásban megjelent egy macedón férfi és hívta: „**Jöjj Macedóniába, és segíts rajtunk!**” (ApCsel 16,9) **Olykor kimondatlanul vagy egyenesen elfojtottan ez a legmélyebb és legigazabb vágy fakad föl a mai európaiak szívéből, akik szomjaznak a reményt, mely nem csal meg. Európai Egyház, ezt a reményt te ajándékba megkaptad, hogy örömmel ajándékozd tovább, mindig és mindenhol.**

Jézus hirdetése, aki a remény Evangéliuma, legyen a te dicsőséged és léted értelme. (EiE 45.)

A világnak tőlünk kell hallania Jézus Krisztusról „Tudom, ki vagy, az Isten Szentje. Azért jöttél, hogy elpusztíts minket?” (Mk 1,24) – kiáltozik egy Ördögtől megszállott Krisztusra. **Európa hallgat a Sátánról, a Sátán viszont nem hallgat az Istenről.** Sokat beszél az Istenről, mert érdeke, **hogy olyanokat mondjon róla, ami nem igaz (ld. média).** Érdeke, hogy az emberek tőle halljanak Istenről és ne az Egyháztól. Ha mi hallgatunk Istenről, a Sátán beszél, még hozzá nagyon sokat. Már a kezdetektől ilyeneket mond: „Valóban azt mondta Isten, hogy ne egyetek a kert közepén lévő fa gyümölcséből, s ne is érintsetek?” (Vö. Ter 3) Ha jól figyelünk, az isteni parancsban nem egészen ez szerepelt, és a Sátán már hozzá teszi, hogy ne is érintsetek. Ő hazug, kezdettől fogva gyilkos, a hazugság atyja, aki elhinti a bizalmatlanság magvait: hogy Isten talán nem is olyan jó, mint gondoljátok. Talán irigy vagy féltékeny. Féligazságokkal rombol. Jézus ezért megtiltotta neki, hogy beszéljen. Pedig verbálisan igaz a mondat első fele, amit mond: „te vagy az Isten Szentje”, de annak a szájából, aki nem szereti Jézust, gúnyos, megvető. Mint ha egy ellenséges hatalom lenne, aki pusztítani akar: „azért jöttél, hogy elpusztíts minket?” A mondat második fele már csúsztatás. Jézus nem azért jött, mint a Sátán, hogy lopjon, öljön és pusztítson, hanem hogy „életünk legyen, és bőségben legyen.” (Jn 10,10) Azóta is kitartóan beszél a Sátán. Amikor bünt követsz el, azt súgja: „Isten már nem szeret, így ne merészelj színe elé járulni.” Ádám a bűnbe esés után el is hiszi ezt a hazugságot, és ezt mondja Isten „Ádám, hol vagy?”-ára: „Elrejtőztem, mert féltem.” (Vö. Ter 3) Másoknak mást mond: „most már úgyis mindegy, úgysem áldozhatsz, add ki a haragod, élvezd ki magad, vedd el magadnak, amire vágysz, bármi áron! Majd úgyis megbánod, úgyis megbocsát.” De vajon képes lesz-e rá, hogy megbánja? Ismét másoknak: „most miért csinálsz ebből ekkora ügyet, mindenki ezt csinálja? Egyébként sem bűn, mert ami jól esik, az nem bűn, amivel másoknak nem ártasz, az nem bűn.” Megzavarni Jézus tanítását, ez a Gonoszlélek fő célja, és ma is teszi ezt európai, sőt, világméretben a médián és egyéb eszközökön keresztül. Jézus azért tiltja meg a Sátánnak, hogy beszéljen, mert a világnak nem Krisztus ellenségeitől kell hallania róla és az Ő Egyházáról, hanem azoktól, akik szeretik Őt. Ezért nekünk a háztetőkről, sőt, a média minden eszközén keresztül és minden formában bele kell kiáltanunk a világba Isten szeretetét, Jézus nevét és Evangéliumát. Ha elkezdjük, Jézus újra parancsolni fog az Ördögnek, és az emberek tiszta forrásból hallhatnak Jézusról hatalommal és erővel hirdelve az Ő szeretetének Országát. **Azonban az Egyháznak, a keresztény embernek fel kell készülnie arra, „hogy a tanúságtétel, amit meg kell tennie, botrány lesz, nem fogadják el, és hogy ezt követően a tanú a szenvedő Krisztus helyzetébe kerül.”** (VV 25)

Kik a misszió célcsoportjai? 1. A hívők közössége, vagyis a gyakorló katolikusok. „Az Egyháznak mindig meg kell térnie, meg kell újulnia, önmagát kell evangelizálnia ahhoz, hogy szavahihetően evangelizálhassa a világot is.” (Evangeliium Nuntiandi 15 – a továbbiakban: EN) 2. a plébániákhoz lazábban kapcsolódó, megkeresztelt emberek, akik számára nem túl fontos még a keresztény közösséghez való tartozás. 3. az Egyháztól távol álló, nem vallásgyakorló emberek óriási tömege, akiknek többsége megkeresztelt, jószándékú, de tájékozatlan ember, és csak kisebb részük harcos ateista. II. János Pál pápa hangsúlyozza az egyházmegyes papság szerepét: „Az Úr nem csak a keresztény közösség lelkigondozását bízta rájuk, hanem azoknak, és különösen azoknak az evangelizálását is, akik nem taroznak az ő nyájához.” (Redemptoris Missio, 67 – a továbbiakban: RMi) „Az Egyház annak a jó hírnek a letéteményese, amelyet hirdetni kell.” (EN 15) „Az Egyház ugyanis természeténél fogva missziós jellegű.” (RMi, 62), az apostoli munkára maga Isten küld minden krisztushívót a keresztség és bérmlás által: ez valamennyiük „joga és kötelessége.” (Codex Iuris Canonici, 225) Az előbbieik fényében első a lelki felkészülés és tanulás: önmagunk evangelizálása és a misszió gyakorlatának elsajátítása. A lelki felkészülés lépései sorában az első lépés, hogy elmélyedjünk az Evangélium tartalmában: mi a keresztény üzenet lényege, mit hiszünk és hirdetünk? Ebből következik saját megtérésünk és a Jézussal való bensőséges kapcsolat megerősítése, és meg kell újulnunk Isten végtelen szeretetében a Szentlélek által. El kell sajátítanunk a mások felé forduló keresztény tanúságtétel szabályait és fel kell élesztenünk önmagunkban a keresztség és bérmlás által bennünk

szunnyadó missziós küldetést, ugyancsak a Szentlélek befogadása által. Ennek módja közbenjáró imádság a misszió sikeréért. **A misszió sikerének kulcsa ugyanis az ima.** Evangelizációs tervet kell készítenünk, milyen befogadó csoportokat fogunk kialakítani az újonnan megtértek számára.

Európa különböző részein első evangelizálásra van szükség: keresztény hagyományú családok gyermekei nem lettek megkeresztelve, akár a kommunista uralom, akár az elterjedt vallási közömbösség miatt. Ma már Európa is azok közé a hagyományosan keresztény helyek közé tartozik, ahol az új evangelizáció mellett bizonyos esetekben az első evangelizálásra is szükség van. ...Az „öreg” kontinensen is széles társadalmi és kulturális rétegek vannak, melyekben **a szó szoros értelmében vett pogányokhoz szóló missziót kell teljesíteni.** (EiE 46) Mindenütt szükség van a megújított igehirdetésre, még a már megkereszteltek felé is. Sok európai kortársunk úgy gondolja, hogy tudja, mi a kereszténység, de valójában nem ismeri. Gyakran a hit legalapvetőbb fogalmai és elemei sem ismertek. **Sok keresztény él úgy, mintha Krisztus nem létezne: ismételve a hit gesztusait és jeleit bizonyos szertartásokban, de a cselekedeteknek nincs megfelelő háttér a hit tartalmának befogadásában és a személyes Jézushoz-tartozásban.** A hívő bizonyosság helyén sokakban homályos és elkötelezettség nélküli vallásos érzés van; terjednek az agnoszticizmus és a gyakorlati ateizmus különböző formái, melyek elmélyítik a hit és az élet között a szakadékokat; sokakat megfertőzött az immanens humanizmus szelleme, mely elgyöngítette a hitet és sajnos sokakat hitetlenné tett. **Látjuk a keresztény hit elvilágiasodott értelmezését, mely ronsolja a hitet s a lelkiismeret és az erkölcsi gyakorlat mély krízise kíséri.** ... Nagy evangéliumi értékeket, melyek áthatották az európai kultúrát, elszakítanak az Evangéliumtól, s így lényegüket veszítik el, és sok eltévelyedés előtt nyílik tér. „Az Emberfia, majd ha eljön, talál-e hitet a Földön?” (Lk 18,8) Talál-e hitet az ősi keresztény hagyományú Európánk földjén? Nyitott kérdés ez, mely nagyon világosan megmutatja az egyik – egyházaink felé hangzó – legkomolyabb kihívás mélységét és drámai voltát. Miként a szinóduson hangsúlyozták, **ez a kihívás nem csupán az újonnan megtértek megkeresztelésére vonatkozik, hanem a megkereszteltek Krisztushoz és az Evangéliumhoz való megtérítésére is: közösségeinkben nagy gondot kell fordítani arra, hogy a remény Evangéliumát elvigyük mindazokhoz, akik még távol vannak a hittől, vagy eltávolodtak a keresztény élet gyakorlatától.** (EiE 47)

Mi szükség a misszióra? Ez a korszak, amelyben élünk, a maga sajátos kihívásaival a reményvesztés korszakának tűnik. Oly sok férfi és nő látszik céltalannak, bizonytalannak, reményvesztettnek, s nem kevés keresztény van hasonló lelkiállapotban. (EiE 7) Szeretnék emlékeztetni a keresztény emlékezet és örökség elvesztésére, mellyel együtt jár a gyakorlati agnoszticizmus és a vallási közömbösség. Ezért sok európai ember kelti azt a benyomást, hogy **spirituális hátország nélkül él, olyan örökösként, aki eltékozolta a rábízott örökséget.** Nem is kell túlságosan csodálkozni azon, hogy kísérletek történnek Európa arculatának megformálására úgy, hogy elszakítják a törzstől, melyet a kereszténység éltető nedve jár át; (EiE 7) a keresztény emlékezés elvesztéséhez társul a jövőtől való félelem. **Az általánosan terjesztett jövőkép sivár és bizonytalan.** A jövő inkább félelmet, mint vágyat ébreszt. Az egyik aggasztó jel a sokak által érzett belső üresség és az élet értelmének elvesztése. Ezen egzisztenciális szorongás gyümölcsei és megnyilvánulásai közé számlálják különösen a születések számának drámai megfogyatkozását, a papi és szerzetesi hivatások fogyását, a végleges döntések halogatását, sőt elutasítását még a házasságra vonatkozóan is. Tanúi vagyunk az élet gyakori szétesésének; eluralkodik a magányérzet. (EiE 8) Akinak reményre van szüksége, gyakran hiszi, hogy felszínes és mulandó dolgokban megtalálhatja a békét. Így a transzcendencia felé zárt, csak evilági keretek között tartott reményt azonosítják például a tudomány és a technika által ígért paradicsommal vagy a messianizmus különböző formáival, a fogyasztással biztosított hedonista boldogsággal vagy a drogok által kiváltott, képzelt és mesterséges boldogságérzettel, a millenarizmus bizonyos formáival, keleti filozófiák ábrándképeivel, az ezoterika különféle formáival és a New Age áramlataival. (EiE 10) Az Egyház tudja följánni Európának a legdrágább kincset, amit senki más nem tud neki adni: a hitet Jézus Krisztusban, a meg nem csaló remény forrásában. (EiE 18) Társadalmunk, s benne az ember válságban van. Általános értékvesztés és morális válság a közéletben, **a családok felbomlása, a gyermeklétszám drámai csökkenése és az abortuszok magas száma, a pusztán fogyasztásra degradálódó emberi lét és a média által is gerjesztett erkölcsi szabadosság** – sajnos ezek korunk jellemzői. Mindezeket a legjobban a legvégtelenebbek, a gyermekek és a fiatalok sínylik meg, tragikusan nagy arányú körökben a droghasználat és az alkoholfogyasztás, teljesen felelőtlenül létesítenek szexuális kapcsolatokat, többségük már általános iskolás korban. Mindezzel persze saját jövőjüket teszik kockára, s az üres örömök hajhászásából sem boldogság fakad, sokkal inkább függőség, depresszió. Mindezen válságjelenségek láttán állapította meg II. János Pál pápa, hogy nyugati civilizációnkban a „halál kultúrája” jutott uralomra. „Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg bennünket.” (Magyar Katolikus Püspöki Kar 2006-os imafelhívása) A katolikus gondolkodás egyenes összefüggést lát a vallásos meggyőződés meggyengülése, valamint a társadalmi devianciák földcsuszamlásszerű elterjedése között. **Hazánkban az emberek mintegy 80 %-a évente néhányszor vagy egyáltalán nem jár templomba** – s ez meg is látszik rajtunk. **Az összefüggés világos: ha Jézus Krisztus az élet, a tőle való elfordulás a halál uralmát jelenti. Misszióra tehát szükség van az egyes ember és a társadalom gyógyulása érdekében is.** Nem csupán azért hirdetjük az Evangéliumot, hogy az egyén és a társadalom evilági boldogságát szolgáljuk. A probléma gyökere mélyebben van, és túlnő a földi élet határain. A következő mondatban foglalhatjuk össze: **a misszióra szükség van, mert az emberek örök sorsa bizonytalan.** „Nem pihenhetünk nyugodtan, ha... sok százezer testvérünkre és nővérünkre gondolunk, akik úgy élnek, hogy mit sem tudnak Isten szeretetéről. Minden egyes hívőnek és az egész Egyháznak elsődleges gondja legyen a missziók ügye, valamint az emberek örök sorsa, mert ez megfelel Isten irgalmas és rejtett szándékának.” (RMi 86) „Az Evangélium továbbadása szükséges, egyedülálló, mással nem helyettesíthető munka. Nem tűri sem az indifferenzizmust, sem a szinkretizmust, sem a hit átalakítását: mert tőle függ az emberek üdvössége.” (EN 5) A misszió ügye és az emberek örök sorsa tehát teljes mértékben összetartozik! Az ember ugyanis története hajnalán bűnbe esett, elbukott. (vö. Ter 3) Azóta minden ember az áteredő bűn állapotában születik: „természetes erői megsebesültek, tudatlanságnak, fájdalomnak, és a halál uralmának vetetett alá és hajlik a bűnre.” (A Katolikus Egyház Katekizmusa, 405 - a továbbiakban: KEK) A rosszra hajló természet és a Gonoszlélek kísértései miatt elkövetett személyes bűnök végképp a büntetés, az örök halál felé vonják az embert: „**ha halálos bűnben halunk meg anélkül, hogy azt megbántuk** vagy Isten irgalmas szeretetét befogadtuk volna, akkor – saját szabad választásunk révén – Tőle örökre elválasztottak maradunk. Ezt az Isten és a szentek közösségéből való végleges **önkizárás állapotát nevezzük pokolnak.**” (KEK 1033) „A Szentírás kijelentései és az Egyház tanítása a poklóról meghívás a felelősségre,

mellyel az embernek örök sorsát szemmel tartva kell élnie a szabadságával. Ugyanakkor sürgető meghívás a megtérésre. 'A szűk kapun lépjetek be.' (Mt 7,13-14)"(KEK 1036) **Üzenetünk a szó szoros értelmében megmentő üzenet:** „A hithirdetés tárgya Jézus Krisztus, akit megfeszítettek, aki meghalt és feltámadt: Óáltala szabadulunk meg teljesen és ténylegesen a Gonosztól, a bűntől és a haláltól; Őbenne ajándékozza Isten az új életet, az isteni és Örök Életet. Ez a jó hír, amely az embert és az emberiség történetét megváltoztatja, és amelynek megismerésére minden népnek joga van.” (RMI 44)

Két ellenvetés: 1. az emberek többsége még megkeresztelt hazánkban, így ezeknek az üdvösségét nem fenyegeti semmilyen veszély. Erre azt válaszolhatjuk, hogy **a keresztség szükséges feltétele az üdvösségnek, de önmagában nem elég.** Az Egyház határozottan tanítja, hogy a keresztség mellett hitre is szükség van az üdvösséghez: „**hinni Jézus Krisztusban ... elengedhetetlenül szükséges az üdvösség eléréséhez.** Mivel pedig 'hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni' (Zsid 11,6), soha senki hit nélkül meg nem igazul, sem az örök életet el nem nyeri, 'ha mindvégig ki nem tart a hitben' (Mt 10,22; 24,13).” (KEK 161) A hit elengedhetetlenül szükséges az üdvösséghez, maga az Úr mondja: 'aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözl, aki nem hisz, elkárhozik' (Mk 16,16).” 2. súlyos kétségek merültek fel a misszió szükségességét illetően azután, hogy a II. Vatikáni Zsinat megfogalmazta tanítását azok üdvösségéről, **akik önhibájukon kívül nem ismerik Krisztus Evangéliumát és az Ő Egyházát.**

Ők, „ha őszinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatására teljesítik a lekiismeretük szavában felismert akaratát, elnyerhetik az örök üdvösséget.” (II. János Pál: Lumen Gentium, 16 – a továbbiakban: LG) Ezt sokan úgy interpretálták, hogy most már nem kell az embereket háborgatni meggyőződésükben, Isten úgyis biztosan gondoskodik üdvösségükről. Nem vették észre, hogy itt csak az üdvösség lehetőségéről van szó, még hozzá az embereknek egy meglehetősen körülhatárolt csoportja számára. A félreértések folytán néhányan a teljes vallási relativizmushoz is eljutottak, amely szerint mindegy, hogy ki milyen hitet vall: a vallások és a különböző meggyőzések egyenértékűek. Ezt az értelmezést maga az idézett dokumentum zárja ki: „ám a Gonosztól rászedett emberek gyakran belevesztek okoskodásukba, Isten igazságát hamissággal cserélték fel, mert inkább szolgáltak a teremtményeknek, mint a Teremtőnek (vö. Róm 1,21 és 25), vagy pedig a végső kétségbeesés fenyegeti őket, mint hogy Isten nélkül élnek és halnak meg ezen a világon. Éppen ezért Isten dicsőségére és mindnyájunk üdvösségének előmozdítására az Egyház odaadón karolja fel a missziókat, megemlékezve az Úr parancsáról: 'hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!' (Mk 16,15)” (LG 16) Maga az Egyház tehát nem látja okafogyottnak a missziót, sőt, soha nem látott erővel buzdít rá az emberek üdvössége érdekében. A missziót hátráltató vallási relativizmust VI. Pál és II. János Pál pápa is határozottan elutasította: „a legveszélyesebbek azok, akik a zsinatnak egyik vagy másik tanításában erre támaszt vélnek találni.” (RMI 36) **Miért evangelizáljak? Nagyon egyszerű a válasz, mert ez Jézus határozott kívánsága: „menjete el az egész világra!” (Mk 16,15) Nos? Megyünk? Ha nem is a világ végére, de kimerészkedünk legalább az utcákra és a terekre? Az Egyház küldetése: a misszió „A népek világosság Krisztus. A Szentlélekben összegyűlt zsinat sürgető óhaja tehát, hogy minden teremtménynek hirdette az Evangéliumot (vö. Mk 16,15), minden embert megajándékozzon Krisztus világosságával, amely ott tündököl az Egyház arcán. Az Egyház pedig „Krisztusban mintegy szakramentuma (szentsége), vagyis jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberiség egységének.” (LG 1) A zsinat definíciója szerint az Egyház nem más, mint missziós közösség, amely Jézus Krisztust és a Benne feltáruult üdvösséget hirdeti minden embernek. „Az evangelizálás ugyanis az Egyház sajátos kegyelme és hivatása, legmélyebb identitása. Az evangelizációért létezik...” (EN 14) Az evangelizáció (vagyis a Jézus Krisztusról szóló tanúságtétel és az emberek megtérésre vezetése) tehát nem csupán egyik feladata az Egyháznak, hanem lényege szerint egyetlen feladata. Nem az a dolgunk tehát, hogy pusztán sajnálkozzunk a világ szörnyű állapota felett, hanem a nehézségekkel dacolva álljunk be az aratás munkájába. Az Úr Jézus ezt senki másra, csakis rajtunk fogja számon kérni, ugyanis ezt a munkát senki másra, csakis ránk, Egyházára bízta. „... Az Evangélium hirdetése az Egyház számára nem fakultatív feladat; nem választhat, hogy óhajtja-e végezni vagy sem. Az Úr Jézus bízta rá a küldetést, és Ő azt akarja, hogy az emberek higgyenek és üdvözljenek. Az Evangélium továbbadása szükséges, egyedülálló, mással nem helyettesíthető munka. Nem tűri sem az indifferenzizmust, sem a szinkretizmust, sem a hit átalakítását: mert tőle függ az emberek üdvössége.” (EN 5) A küldetés az embermentésre nem 'úgy általában' szól az Egyházhoz, hanem minden egyes tagjához szól: valamennyiünk legmélyebb hivatása az Evangélium továbbadása. De hogyan valósul ez meg? Az élet tanúságtétele, a szavak és a közösség tanúságtétele által.**

Kinek a feladata a misszió? Az Evangélium, melyet hirdetniünk kell, mindig ugyanaz marad, de a módok, ahogyan hirdetjük, különbözők lehetnek. Mindenki hivatása, hogy minden körülmények között „hirdesse” Jézust és a belévetett hitet; „vonzzon” másokat a hitre, az Evangéliumot tükröző személyes, családi, hivatásbeli és társas életmódjával; „sugározzon” maga körül örömet, szeretetet és reményt, hogy látván jó tetteinket, sokan dicsőítsék mennyei Atyánkat (vö. Mt 5,16), s mintegy „fertőzze meg” és győzze meg őket a jóság; „kovásszá” kell lenni, mely belülről alakítja át és élteti az összes kulturális megnyilvánulásokat. (HVG helyett HVS ☺)

Az élet tanúságtétele: Igaz tetteink önmagukban is hirdetik Isten Országát, sőt, pusztán létünkkel is evangelizálunk, ha Krisztusból élünk szeretetteljes életet: „ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni, s ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék Mennyei Atyátokat.” (Mt 4,14-16) „**Korunk embere inkább hisz a tanúknak, mint a tanítóknak, inkább a tapasztalatnak, mint a tanoknak; jobban az életnek és a tetteknek, mint az elméleteknek.** A keresztyén élet tanúsága a misszionálás első és pótolhatatlan formája.” (...) „**A tanúságtétel első formája a misszionáriusnak, a keresztyén családnak és a templomi közösségnek az élete, amely új magatartásmintát közvetít.** A misszionárius, aki egyszerűen Krisztus példája szerint él, még ha korlátokkal és emberi hibákkal megtűzdelve is, jele Istennek és a természetfölötti valóságnak.” (RMI 42) Ezért az Evangélium közvetítője első sorban a maga életében igyekszik teljessé tenni a megtérést: szeretni az Istent teljes lényével, és embertársait, mint saját magát. Világos, hogy az élet tanúságtétele adja minden egyéb missziós tevékenység alapját és hitelességét, hogy látván „Krisztusban való szép életünket” dicsőítsék érte Mennyei Atyánkat. (vö. 1Pt 3,16) A szóbeli tanúságtétel is igehirdetés. Sajátos erejű tanúságtételt jelent a krisztusi módon megélt család: a család hogyan tud evangelizálni? A házasság szentségéből kifolyólag a szülők megkapták gyermekeik evangelizálásának felelősségét és kiváltságát. (KEK 2225) Ahogy a bérálás az Evangélium hirdetésére tesz képessé + a papot a felszentelés képessé teszi annak specifikusan hatékony hirdetésére, úgy teszi alkalmassá a szülőket a házasság szentsége gyermekeik evangelizálásra. Nem lehet azt mondani, hogy elküldöm hittanra. Az egyházi rend és a házasság szentsége mások üdvösségére

irányul. (KEK 1534) **A Szentlélek évéhez az Egyház az evangelizálás szentségeit rendelte: a bérnáltást, egyházi rendet és házasságot. Tudomásul veszi, hogy ennek a szentségnek a megélése mások üdvösségére is irányul.** Aki a házasság szentségében él, annak fokozott módon kötelessége az evangelizálás, ugyanúgy, mint az egyházi rend szentsége. Az Isten terve, hogy az ember befogadja az Isten Igéjét és továbbadja, s így boldog legyen, leginkább a házaspárokból válhat láthatóvá a világ számára. Jelek vagyunk. Isten tervének a megjelenítése a feladatunk. A Szentatya új evangelizációra hív bennünket, melynek központjában a családpasztoráció áll (Családok Pápai Tanácsának dokumentuma): „Ti vagytok az élet szentélye – ti (családok) legyetek a remény Evangéliumának a hiteles szolgálói!” Segítőtársul kapja a férfi az asszonyt, hogy olyanná tudjon válni, amilyennek az Isten tervében szerepel, és viszont. Nem lehet úgy hirdetni az Evangéliumot, hogy az ránk ne hatna. Vagy úgy fogunk élni, ahogy beszélünk, vagy nem fogunk arról beszélni a családban. A névleges katolikusokat a család vonzó szeretete tudja visszacsalogtatni, újra evangelizálni. Gyermekünket tanítvánnyá kell tenni. Ha valakivel személyes kapcsolatban vagyok, az áldozatot kíván. Ezért divik Európában a szalonbuddhizmus, mert az nem kíván személyes elkötelezettséget. Férj és a feleség evangelizálják egymást, s a szeretet túlrad, mert a szeretet nem tud csökkenni, mert az egy isteni tulajdonság, az előbb-utóbb kifelé kezd áradni, megszületnek a gyerekek, akiket evangelizálnak a szülők, de akik maguk is evangelizálják szüleiket. Személyiséget Isten használja. **Ha azt látják, hogy a férj és a feleség szereti egymást, az már evangelizál. Tiéd akarok lenni azért, hogy boldoggá tegyelek, örömet okozzak neked. Ma így hangzik az ősbűn következtében: meg akarok kapni magamnak azért, hogy te örömet szerezzél nekem.** Ennek a gyógyulása miatt is van nagy szükség a házasságra. Ha már ideállnak az oltár elé, akkor figyeljenek arra, hogy itt ez fog történni: gyógyulni fog az önzés. Nem lehet úgy az Istenhez közelebb kerülni, hogy ne kerülnék közelebb közben a másokhoz (háromszög – férj-feleség-Isten). Ne tessék elfelejteni a meghívottak listájáról az Úr Jézust! Meg kell hívni, el fog jönni az egyetlen biztos Vendég. Lehet Tőle nászajándékot kérni. Egy teljesen hitetlen ismerősünknek elmondtuk ezt. Megtette: – „te, az ember, ha kér valamit Istentől, s azt teljesíti, akkor mit kell tenni?” Jött a Krisztához kérdezni néhány nap múlva. **A férj és a feleség közötti szerelem öröm formájában jelenik meg, s ha ez az öröm megjelenik, akkor megjelenik az áldozatkészség, megjelenik az Isten maga, és láthatóvá válik Isten lényegi mivolta, mert átélhetem azt az örömet, hogy van valaki, akit szeretetek, s ebből következik persze az is, hogy van valaki, aki engem szeret.** **II. János Pál: „Családok, legyetek azok, akik vagytok, Isten szeretetének eleven megjelenítői.”** A gyerekvigyzás evangelizálásra nagyszerű lehetőség. (Gorove László, 2012-es Országos Lelkipásztori napokon elhangzott előadása alapján)

II. János Pál: Amennyiben a remény Evangéliumának szolgálata megkülönböztetett figyelmet követel a család iránt, annyiban kétségtelen, **hogy a családoknak is pótolhatatlan feladata van a remény Evangéliumával kapcsolatban.** Éppen ezért bizalommal és szeretettel ismétlem meg az összes, Európában élő keresztény család felé: „Családok, legyetek azok, akik vagytok!” Isten szeretetének eleven megjelenítői vagytok: az a küldetésetek, hogy „örizzétek, nyilvánítsátok ki és közöljétek a szeretetet, amely eleven visszhangja és tükröződése annak a szeretetnek, mellyel Isten az emberi nemet, valamint az Úr Krisztus az ő menyasszonyát, az Egyházat szereti.”

Ti vagytok „az élet szentélye (...), az a hely, ahol az életet, Isten ajándékát megfelelő módon lehet befogadni és megvédeni sokféle támadás ellen, s ahol az élet az igazi emberi növekedés igényei szerint tud bontakozni. Ti vagytok a társadalom alapja, mert a személy és a polgári élet „humanizációjának”, a szeretetben és szolidaritásban megélt társas kapcsolatok kialakításának elsődleges helye vagytok. Ti legyetek a remény Evangéliumának hiteles tanúi; mert ti vagytok a „gaudium et spes”, 'az öröm és a remény'. (EiE 94)

A szavak tanúságtétele „Messzebb távon azonban az élet legszebb tanúságtétele is kevés: 'adatok számot reménységekről'. **Ezt a reménységünket ki kell fejteni a Jézus Krisztusról szóló világos és egyértelmű beszéddel.** A jó hírt, amelyet először az élet tanúságtétele mutatott be, előbb utóbb az élet Igéjének hirdetése kell, hogy kövesse. Addig nem lehet szó teljes értékű evangelizációról, amíg nem hirdetjük a Názáreti Jézusnak, Isten Fiának nevét, tanítását, életét, ígéreteit, Országát és annak igazságát. (EN22) Egyértelműen és világosan meg kell tehát tudnunk fogalmazni üzenetünket. Sőt, minden missziós tevékenységünknek ezen üzenet elhangzását, közvetítését kell szolgálnia. Ellenkező esetben saját öncélú ötleteinket fogjuk megvalósítani, kampányszerűen, amelyek semmilyen lelki hasznot nem hoznak. „Az igehirdetésnek a misszióban mindig elsőbbsége van. Az Egyház nem tekinthet el Krisztus kifejezett parancsától; **nem szabad az emberek előtt elhallgatnia az örömhírt, hogy Isten szereti és üdvözíti őket.**” (RMi 44) Miért olyan fontos a Jézus Krisztusról szóló üzenet hangoztatása? Mert **nem csak hirdeti Krisztust, de be is vezet jelenlétébe.** Ez adja az igehirdetés hatékonyságát: „az evangelizáció mindig magában foglalta annak egyértelmű meghirdetését, hogy Krisztusban minden embernek föl van ajánlva az üdvösség, mint Isten kegyelmének és irgalmának ingyenes ajándéka. Erre irányul minden missziós tevékenység. Ez a misszió az egész Egyház életének középpontja. Ennek meghirdetése kiemelkedő és helyettesíthetetlen fontossággal bír a sokféle missziós munkában, mivel bevezet 'Isten szeretetének titkába, aki szoros személyi közösségre hív Krisztusban', s megnyitja a megtérés útját.” (RMi 44) A Szentatya itt világossá teszi, hogy a hirdetett Evangélium, amely Istennek Krisztusban megnyilvánuló szeretetéről szól, hordozza és valóságosan ki is nyilatkoztatja a hallgatókban ezt a szeretetet! Ugyanakkor csak ez, az Isten Fiáról szóló Evangélium hordozza ezt az erőt. A Szentatya ezért nem hagy kétséget afelől, hogy mit kell tartalmaznia igehirdetésünknek. „**A hírhirdetés tárgya Jézus Krisztus, akit megfeszítettek, meghalt és feltámadt. Ő általa szabadulunk meg teljesen és ténylegesen a Gonosztól, a bűntől és a haláltól; Őbenne ajándékozza Isten az új életet, az isteni és örök életet. Ez az a jó hír, amely az embert és az emberiség történetét megváltoztatja, és amelynek megismerésére minden népnek joga van.**” (RMi 44) **A Jézus Krisztusról szóló örömhír hangoztatása tehát erővel bír, olyan erővel, amely megváltoztatja az embert és a történelmet: „... Akkor beszélünk evangelizálásról, amikor az Egyház magának az általa hirdetett Isteni Üzenetnek erejével megtéríteni igyekszik az embereket és az emberi közösségeket.**” (EN 18) Tanúságtevő és igehirdető erőfeszítéseink közben ezért mindvégig bízunk kell abban, hogy nem vagyunk pusztán önmagunk eszére és erejére hagyva. Az általunk hirdetett Igazságról a Szentlélek, az Igazság Lelke tesz tanúságot (Jn 16,13), egyenesen hallgatóink szívében: „... Ezért a misszionárius **nem bántortalanodik el, és hitének tanúságtételétől nem áll el sem ellenséges, sem közömbös környezetben. Tudja, hogy az Atya Lelke szól általa** (vö. Mt 10,17-20; Lk 12,11-12), és az apostolokkal együtt vallja: 'Mi és a Szentlélek ennek tanúi vagyunk.' (ApCsel 5,32) Tudja, hogy nem emberi igazságot hirdet, hanem 'Isten Igéjét', amely sajátos benső és titokzatos erővel rendelkezik.” (RMi 45) Nem nekünk kell saját erőnkkel „megtéríteni” az embereket. Ez valóban visszás és reménytelen vállalkozás lenne. Nekünk az a dolgunk, hogy hűségesen szóljuk Isten üzenetét: **a valódi munkát Ő végzi hallgatóink szívében.**

A mi ajkunkon szólalhat meg az a tanítás, amely üdvösségre vezet az embereket (vö. Róm 10,8). „Mivel a világ a maga bölcsességével nem ismerte meg Istent isteni bölcsességében, úgy tetszett Istennek, hogy balgaságnak látszó igehirdetéssel üdvözítse a hívőket.” (1Kor 1,21) Bármilyen hihetetlen tehát, mérhetetlen jelentőséggel bír az emberek számára, hogy megnyitjuk-e az ajkunkat ezzel az üzenettel: hogyan higgyenek abban, akiről nem hallottak? És hogyan halljanak, ha nincs, aki hirdesse? ... Eszerint a hit hallásból van. Sőt, a meghirdetés után 'mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog.' (Róm 10,14.17) „A hit a hirdetésből fakad, és minden egyházi közösség indulását... az egyes hívőknek az üzenetre adott személyes válaszából nyeri. Ahogyan az egész üdvrend Krisztusra irányul, így az Ő titkának hirdetése is minden missziós munka célja.” (RMi 44)

Üzenetünk: az Evangélium

*„Kérve kérlek az Istenre és Jézus Krisztusra, aki ítélkezni fog élőket és holtakat fölött, az Ő eljövételére és Országára: **hirdesd az Evangéliumot**, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Érveld, ints, buzdíts nagy türelemmel és **hozzáértéssel**.” (2Tim4,1-2) A misszióval kapcsolatban általában a bátorságról és a lelkesedésről szoktunk beszélni, mint szükséges kellékekről. Szent Pál azonban figyelmünkbe ajánl még valamit, mégpedig a hozzáértést. **Tudnunk kell pontosan, hogy mi az az üzenet, amit átadunk hallgatóinknak. Az üzenetnek középpontjában Jézus Krisztusnak, a Megváltónak kell állnia. Mégis fontos tudnunk, mit jelent számunkra a megváltás, amit elhozott nekünk, és hogy pontosan mire akarjuk meghívni hallgatóinkat.** Az üdvösség örömhíre az egész emberhez szól: így értelméhez is. Szavainkat legtöbbször azoknak az embereknek a gondolkodásmódjához kell alakítanunk, akik semmit vagy nagyon keveset tudnak a kereszténység valódi tanításáról. A statisztikák szerint Budapesten ez az emberek mintegy 80 %-át jelenti. Alapvetően a hit első meghirdetésének szituációja ez. **Az emberek nagy része nem tud mit kezdeni az olyan fogalmakkal, mint megváltás, üdvösség vagy pedig egyenesen mást ért rajta, mert még a keresztény családi háttérből érkező, de vallásukat mára már nem gyakorló emberek tudatában is keverednek a különböző divatos elképzelések és a nem-keresztény vallások tanításai az Egyház tanításával.** Egyszerűen nagy a káosz, Krisztus világosságára van szükség, nem beszélhetünk össze-vissza. Jézus Krisztus egyszerű és összeszedett hirdetése a kinyilatkoztatás tényeinek ismertetését jelenti, egy adott cél: a hallgatók hitre vezetésének érdekében. Igehirdetésünkben és tanúságtételünkben **az első meghirdetéskor a kériügmát kell átadnunk, ez a görög szó meghirdetést jelent. Ez a keresztény hit legtömörebb, a hallgatók felé isteni meghívást közvetítő megfogalmazása. Természetesen a kériügmátikus evangelizáció csak a kezdő lépés, és nem meríti ki az evangelizáció tágabban értett fogalmát, vagyis a személy keresztény formálásának folyamatát, hiszen abba a katekézis, a szentségekre való felkészülés, sőt, maga a szentségi élet is beletartozik.***

*„Az első meghirdetés a még nem hívőkhöz és azokhoz szól, akik ténylegesen vallási közömbösségben élnek. Feladata, hogy hirdesse az Evangéliumot, és megtérésre hívjon... **Az első hirdetés, melyre minden keresztény meghívást kap, része a „menjetek”-parancsnak, melyet Jézus tanítványainak adott; ezért magában foglalja, hogy idegenben, röviden adjon elő mondandóját.**” (Katekézis Általános Direktóriuma, 61) Eszerint minden keresztény – így a **laikusok is rendelkeznek azzal a joggal, hogy rövid, kériügmátikus beszédben kifejtse hitük lényegét.** Erre legtöbbször személyes beszélgetés közben tanúságtétel formájában kerül sor. De vajon meg tudjuk-e fogalmazni hitünk lényegét? Kériügmátikus üzenet középpontjában Jézus Krisztus személye áll, az általa szerzett megváltás és a vele való személyes kapcsolat: „A lerakott alapon kívül, amely Jézus Krisztus, mást senki nem rakhat.” (1Kor 2,11) A lényeg, hogy **mondandónk középpontjában a Jézushoz fűződő kapcsolatunk álljon, amire meghívjuk hallgatóinkat is.***

